

Even uw aandacht...

Deze 'smaakmaker' laat u toe kennis te maken met dit werk.

Dit tekstfragment mag niet gebruikt worden voor opvoering. Het mag niet worden gedownload, afgedrukt of verder verspreid.

Indien deze smaakmaker u bevalt, raden we u aan het volledige toneelstuk te ontlenen en te lezen voor u tot de aankoop van boekjes voor opvoering beslist.

Veel leesplezier!

FAMILIEPENSION

Komedie in drie taferelen

door

GASTON GHEUENS

Toneelfonds J. JANSSENS * Antwerpen

1985

(N° 1537)

OPVOERINGSRECHT

Het opvoeringsrecht wordt verkregen na aankoop van tenminste ACHT tekstbrochures bij de uitgever en na betaling van de verschuldigde auteursrechten aan: S.A.B.A.M.

Aarlenstraat 75-77

1040 Brussel.

Men mag geen gebruik maken van gekregen of gehuurde boekjes!

© 1985 Toneelfonds J. Janssens

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvuldigd en/of openbaar gemaakt op enigerlei wijze, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

P E R S O N A G E S .

Louisa WOUTERS	40,
Annie DIERCKX	20,
Mark FELDERS	25,
Eddy VAN DEN HEUVEL	30,
Marcel VAN DEN HEUVEL, zijn broer,	25,
Jean-Paul WILLEMS	30,
Yvonne DAELEMANS	40,
Etienne DAELEMANS, haar man,	45,
Karel SANDERS	50,

DECOR:

Het toneel stelt de living voor in de woning van Louisa Wouters. Het is een vertrek dat zowel goede smaak uitademt, als voldoende kapitaal om die uit te leven qua meubilering en aankleding. Teneinde de beweegbaarheid van de acteurs te vergemakkelijken, wordt de ruimte zogezegd ingedeeld in twee min of meer onderscheidbare "sets": kant jardin staat een eettafel met vier stoelen en tegen de zijwand een buffetkast, waarin allerhande eetgerei. Vooraan, weggerold tegen de wand staat een TV-toestel op een roltafeltje.

Kant cour staat een salongarnituur, bestaande uit zitbank, tafeltje een bijpassend fauteuiltje, een staande lap en een krantenstaander. Achter de zitbank, tegen de wand, staat een vitrienkast: onderaan in die kast staan allerhande glazen.

Er zijn vier in / uitgangen: achteraan jardin is de deur naar de trap en de verdiepingen.

Achteraan cour, liefst bereikbaar via een pratikabel van één, of twee treden, is de deur naar de hall en ingang van de woning.

Vooraan jardin is een deur naar een ingemaakte kast.

Vooraan cour is de deur naar de keuken en de tuin.

Tegen het vrije gedeelte van de achterwand staat een kast van het

pastoegenre, waarin boeken, een radioset, een platendraaier en een telefoontoestel. Géén van de toestellen hoeft te zijn aangesloten: wat er aan muziek of andere geluiden geproduceerd wordt, komt over de luidspreker, voorbereid op band.

Tegen de achterwand hangt een nogal groot, schilderij.

É E R S T E   B E D R I J F.

Bij het opgaan van het doek is het toneel verlaten, maar Louisa komt ogenblikkelijk op, achteraan jardin. Ze draagt een zomer-kleedje, is zichtbaar thuis daar. Achter haar komen Eddy en Marcel, die rondkijken zoals mensen die in een voor hen onbekende woning komen.

LOUISA: Het doet mij groot plezier dat je de kamer jullie bevalt.

EDDY: (vlot gekleed in soepele leren jekker, sporthemd met losjes geknoopte zijden foulard, broek met vlijmscherpe vouw)
Wat ik wel zou willen vragen, juffrouw: indien we eventueel mensen willen ontvangen..... voor besprekingen, bedoel ik, hoor, niet voor zakendiners, daar kiezen we gerenommeerde instellingen in de stad voor uit....., maar voor praatjes en zo, zouden we dan hier kunnen komen? (wijst naar salon) Het staat heel degelijk, als je de mensen een thuisbasis kan tonen.....

MARCEL: (komt achter Eddy aan; hij is jonger, slungelachtig, een beetje naïef meestal; draagt makkelijke vrijetijdskledij)

LOUISA: Maar natuurlijk, mr. Van den Heuvel, mijn doel is juist hier een familiepension van te maken, jullie doen alsof je thuis bent. Je zal vanzelfsprekend wel rekening moeten houden met de andere gasten, Als iemand naar de teevee wil kijken, bijvoorbeeld? Maar dan, kan je althans in de zomer, op het terras gaan....?

EDDY: Prachtig, juffrouw.

MARCEL: Er stond één kamer open, boven, die is zeker nog niet verhuurd?

LOUISA: Inderdaad niet, neen. Er zijn momenteel twee andere huurders. Een charmant jong meisje; Annie.... Kennelijk van heel goede huize... En een jongeman die bij een bank werkt.

EDDY: Ach zo, een banker, dat is interessant.

LOUISA: Ik vrees dat hij maar een gewone bediende is, hoor....
Waarschijnlijk wel met goede vooruitzichten.....

EDDY: Altijd makkelijk, als je iemand kent, die vertrouwd is met de verordeningen en reglementeringen van de financiële wereld.....

LOUISA: Het zijn twee stille, jonge mensen: je zal er weinig hinder van ondervinden.... Meneer Felders, dat is de jongeman, die typt 's avonds wel al eens, maar hij heeft een... eh.... geluid-sarme machine als ik het zo mag zeggen ?

De deurbel rinkelt.

LOUISA: Oh, excuseer.

EDDY: Doe maar, juffrouw, doe maar, we hebben al de tijd....

LOUISA: (loopt naar achteraan cour)

Dan regelen we dadelijk de details, ja ?

EDDY: Doe gerust, juffrouw, doe gerust.... (kijkt haar glimlachend na tot ze verdwenen is, knipoogt dan naar Marcel)

EDDY: 't Is in de zak, joh: die draai ik zo rond mijn vinger !

MARCEL: (bangerig) Sssst, zie dat ze je hoort !?

EDDY: Zo'n mens van.... 40 ? 50 ? Die hoort niet zo goed meer, joh !

MARCEL: Je zegt altijd: de tegenstander nooit onderschatten !?

EDDY: Doe ik niet, maar je ziet toch ook wat je ziet ? (hij houdt de hand op) Wacht eens ?

MARCEL: (observeert hem niet-begrijpend) Wat ?

EDDY: Z'is aan het praten, joh.

MARCEL: Natuurlijk, er is iemand aan de deur.

EDDY: (luistert grimassend) Dit is meer dan maar iemand aan de deur, dit is burengeroddel..... Ga daar eens staan, en luister wanneer ze ophouden en de deur dichtslaat !?

MARCEL: (argwanend) Wat ben je van plan ?

EDDY: Het ijzer smeden terwijl het warm is !

MARCEL: Jamaar, je wil nu toch nog niet.....?

EDDY: (onderbreekt hem) Het werkterrein overschouwen, joh, vooruit !

MARCEL: (wil het pratikabel opstappen) Jij zal nog wel eens met je snuit tegen de muurlopen.

EDDY: Ik heb tot nog toe nog nooit.... (ziet Marcel) Daar niet bovenop, kalf ! Hoe zou je nu justifiëren dat je daar bij die deur staat ?

MARCEL: Hoe kan jij aan een deur luisteren, als je'r niet bij mag ?

EDDY: Daar beneden, joh ! En als je de voordeur hoort dichtslaan, dan wip je tot bij die lamp daar en je interesseert je voor de kap.... Z'is er affreus genoeg voor.... (hij trekt de buffetkast

open)

MARCEL: Eddy, hou op !? We hebben nu een dak boven ons hoofd en jij brengt alles in gevaar !

EDDY: (toont een zilveren soeplepel) We zijn met ons achterste in de boter terecht gekomen, joh. Kijk dit eens: Christofle Zo'n lepel kost zeker 2.000 frank... Als het niet meer is ?

MARCEL: (ongelukkig) Leg die terug !

EDDY: (legt lepel neer) Zal jij dan nooit snappen waar het in het echte leven om gaat ? (pikt wijnglas op, tikt er met de vinger tegen) Dit is maar gewoon glas..... (zet glas weer)

Maar dat is dan weer geen rommel.... (laat eetbord zien) Dit is prima kwaliteit, wel geen Limoges, maar toch Made in France..... (kijkt in kast) En ze heeft het hele servies.....

MARCEL: Zet dat weg ! Stel nu dat ze binnenkomt !? Hoe zou je 't goedpraten, dat je daar aan het rondneuzen bent ?

EDDY: Ze komt nog niet binnen, hé, ik hoor ze nog praten.

MARCEL: Dat kan elk ogenblik gedaan zijn.

EDDY: Luisteren, joh ! (zet bord weg, sluit deurtje, trekt lade open, haalt er sigarenkistje uit, waarin yalesleutels, zet het terug, sluit lade, dwarst het toneel)

MARCEL: (ongemakkelijk) Eddy, je speelt met vuur !

EDDY: Hoeveel keer moet ik het je nog zeggen ? Ik snap zelf niet waarom ik jou als blok aan mijn been blijf meesleuren !?

MARCEL: 't Is omdat ik mijn gezond verstand bewaar, dat we niet in de gevangenis zitten !

EDDY: (smalend) Omdat jij je verstand bijhoudt !?

MARCEL: Bij die juwelier had ik het voorgevoel dat hij die ringen geteld had!..... We zouden daar mooi gestaan hebben.

EDDY: Ik had zelf door dat hij de politie verwittigd had, haha... Ik heb die ring terugggelegd en toen ze kwamen, heb ik nog duizend frank schadevergoeding afgedwongen voor eerroof.... Haha.... Jouw gezond verstand !? (trekt kast open)

MARCEL: (prangend) Eddy, hou op.... Of denk je dat ze ons nog zonder voorschot zal aannemen als ze je hierbij betrapt !?

EDDY: Tafellakens en zo, joh.... Een koffiezetapparaat, een theeservies..... (sluit de kast) Praat ze nog ?

MARCEL: Momenteel nog wel.

EDDY: (gaat naar het schilderij achteraan kijken) Smijt die panische angst toch van je af; ik heb alles onder controle.

MARCEL: Ik zou niet graag onder een brug moeten slapen, vannacht.

EDDY: Heb je nog niet gemerkt dat dit een uitgelezen prooi is ?

't Is de eerste keer dat ze huurders inneemt.

MARCEL: Daar weet jij toch niks van ?

EDDY: Joh, ik zie toch door de mensen heen, zeker, alsof ze achter een X-stralen-apparaat stonden !?.....

MARCEL: Je vergis je nogal eens bij je interpretaties !

EDDY: Hier niet ! Dit is een juffrouw die altijd van heer centjes geleefd heeft, en nu komt ze daar door de inflatie niet meer mee rond !

MARCEL: (geringschattend) Dat is allemaal giswerk !

EDDY: Dat is déductie.... Is dat het juiste woord ? Zoals Sherlock Holmes deed ?

MARCEL: Ja.... En wat déduceer jij dan ?

EDDY: Dat haar vader een dokter of een notaris was.

MARCEL: Omdat ze hier in dit alleenstaand villatje woont ?

EDDY: Villatje !?.... Het is een regelrecht domein! Kijk eens wat een tuin ! ? 't Is bijna een bos.

MARCEL: Met een omheining die gedeeltelijk in puin ligt.

EDDY: Maar een gave ingangspoort.... En heb je die pilaren niet gezien, waarin die poort hangt !?

MARCEL: Waarom ? Ze zijn gemetseld in baksteen ?

EDDY: En je hebt natuurlijk niet gezien dat er een grote plaat heeft aangehangen ?

MARCEL: En dan ?

EDDY: En dan, zegt hij !? Joh, als ik ook tot mijn achttien naar school was mogen gaan, zoals jij, dan was ik nu generaal geweest.. Dat betekent dat zich hier de gewone tragedie heeft afgespeeld van de rijke dochter, waarvoor ze'n heel rijke partij zochten. De mannekens die afkwamen waren niet goed genoeg, en toen papa en mama uiteindelijk dachten: nu nemen we het eerste het beste hondeke met een hoedje op, toen kwam er geen hondeke meer....
Comprende ?

(hij neemt het schilderij van de muur)

MARCEL: Jij had schrijver moeten worden.... Laat dat !

EDDY: Dit is geen slecht doekske, hoor, joh.... En nu weet ik niet veel van Van Meerbeeck, maar dit is vast centjes waard !

MARCEL: Wie is Van Meerbeeck ?

EDDY: De knul die dit schilderij gemaakt heeft....En er hangt er

Boven op onze kamer ook een, heb je't gezien ?

MARCEL: Dat is een kopie van een Renoir.

EDDY: Waarom kopie !? Zijn naam stond eronder.....

MARCEL: Op het trapportaal hangt een Cézanne en in de hall-hier een Van Gogh. Als die allemaal echt waren, dan zou ze geen pensioen moeten oprichten.

EDDY: En als het nu eens familiestukken zijn ? Hé ? Dat is toch gekend: liever honger lijden dan het familiebezit weg laten druipen..... Haha, dat is er nu eens het levend bewijs van, dat de rijken niet almaardoor rijker geworden zijn, zoals ze't in sommige kranten altijd beweren.

MARCEL: Denk je dat ?

EDDY: Welnee, dat is kiespropaganda. Die politiekers flappen dat eruit om interessant te klinken.... Pak de laatste honderd jaar: wat was de toestand in achttien tachtig ?

MARCEL: Hoe kan ik dat nu weten ? Vader en moeder begonnen pas zesentwintig jaar geleden aan mij te denken.....

EDDY: Er is sindsdien niemand méér rijk geworden dan de arme ! Ze rijden allemaal per auto nu, ze hebben een kleurenteevee en de meesten zelfs een video.

MARCEL: Behalve wij.

EDDY: Wij zijn nog onderweg. Wij zijn nog niet aangekomen.... Vandaag of morgen gebeurt dat.

MARCEL: Wel eerder morgen, dan vandaag, zeker ?

EDDY: Vandaag leggen we de steen voor morgen. Dan zal je ook alles hebben wat je harteke verlangt. Let op mijn woorden.

MARCEL: Ik zal al blij zijn als we hier een tijdlang een vaste woonst hebben.... En als we uit de problemen blijven.....

EDDY: Uit de problemen blijven !? Hebben we nu al ooit één dag in de gevangenis gezeten ? Dat noem ik probleem hebben !

MARCEL: We zijn al wel vaak bij de politie moeten komen.

EDDY: Ze hebben ons nooit kunnen houden.

MARCEL: Enkel bij gebrek aan bewijzen.

EDDY: Dat is toch de kunst, joh....(bekijkt het doek) En nu je dat zegt.... (talmt)

MARCEL: Wat zeg ik ?

EDDY: Kunst !? Zou dat mens misschien zo dom zijn, dat ze zelf niet weet dat ze hier voor fortuinen aan de muren heeft hangen ?

MARCEL: Het zijn kopieën, Eddy, hoe kan dat nu anders ?... Voor

dat ding krijg je in een roepzaal hooguit 1.000 frank.... Tenzij ze de kader willen hebben. Heb je al ooit van een schilder Van Meerbeeck gehoord, trouwens ?

EDDY: Ik kan niet zeggen dat ik hem ken, maar ik wéét dat in verschillende steden en dorpen pleinen en straten naar hem genoemd zijn !

MARCEL: Of naar een burgemeester die zo heette... (onderbreekt zichzelf) de deur ! Zie je nu, je kan ze niet terughangen ! (hij wipt langs de lamp heen, duikt in de zitbank neer)

EDDY: Probeert even het schilderij op te hangen, maar het mislukt

LOUISA: (verschijnt achteraan cour) Excuseer, hé, maar dat was mijn buurvrouw: zeur van een mens, als ik het zo mag zeggen.... Er vallen teveel bladeren van mijn beuk over haar haag, achteraan, zegt ze.

EDDY: Verontschuldig mij, hé, juffrouw, dat ik zo vrij ben geweest; eh... (hangt doek terug) Je hebt hier mooie doeken !

LOUISA: Vin je dat, ja ?

EDDY: Echte meesterwerkjes, soms.

LOUISA: Die zijn allemaal van mijn vader-zaliger.

EDDY: Geërfd, hé ? Vin je't voorzichtig die zomaar in huis te laten hangen ?.... Zeker nu je huurders opneemt ?

LOUISA: Jammaar, het zijn maar kopies, hoor.... Mijn vader heeft die geschilderd, dat was zijn hobby.

Marcel trekt een "wat-heb-ik-je-gezegd" gelaat.

EDDY: Kijk....eh....wat je nu zegt !? Enne.... hij zette er de handtekening van de echte schilder op ook, dan ?

MARCEL: Dan worden het in feite vervalsingen.

LOUISA: Neen, neen, dat zou het worden als we ze probeerden te verkopen, maar dat doe ik dus niet..... Mijn vader zette er juist de oorspronkelijke handtekening onder, opdat niemand zou denken dat hij ze voor eigen werk wou laten doorgaan.

EDDY: Wel, wel.... Wij zouden gezworen hebben dat het echte Van Meerbeecks en zo waren.....

LOUISA: Als vader je kon horen, hij zou trots zijn. Ken jij Horace Van Meerbeeck ?

EDDY: Heu.... ik zal niet beweren dat ik specialist in Van Meerbeecks ben, maar ik.... eh.... (bekijkt schilderij, schudt appreciërend het hoofd) Ja, ja.... Ik ken hem toch genoeg om te hebben

kunnen denken dat dit een echte is....

LOUISA: Ik heb op zolder nog een heleboel doeken staan, die ik eenvoudigweg niet kan hangen bij gebrek aan muren.... Mijn vader was kolonel bij het leger, zie je.....

EDDY: (kijkt triomfantelijk naar Marcel) Wat heb ik je gezegd !?

LOUISA: (geamuseerd afgeleid) Wat ?

EDDY: Wat heb ik nog geen twee minuten hier letterlijk gezegd ?

MARCEL: (ietwat verbouwereerd) Wel, ik dacht dat....eh.....

EDDY: (neemt het woord af) Dat ik er een weddenschap op zou durven doen, dat dit de woonstede van een hoge legerpiet is.... Verontschuldig me de uitdrukking ?

LOUISA: Werkelijk !? Waarop baseerde je dat vermoeden dan ?

EDDY: Hoe zal ik dat zeggen ?.... Fleir ? Ik weet niet ? Ik snuif hier de atmosfeer op en dan maak ik de deductie.....

MARCEL: (geringschattend) Je was er wel precies bovenop ook, ja !

EDDY: Ik kan niet hetzelfde zeggen van mijn deductie als ik dit doek nader bekeek.... (grijnst) Je vader was een heel getalenteerd schilder....Bij gelegenheid zou ik er wel eentje willen kopen zelfs.... Als de prijs niet te hoog is ?

LOUISA: Het spijt me, maar ze zijn echt niet te koop.

EDDY: Ook niet aan vrienden ? (grinnikt) Ik durf hopen dat we't spoedig zullen worden ?

LOUISA: Dan nog, meneer. Het spijt me, maar ik moet de wil van mijn vader eerbiedigen.

EDDY: Misschien heb je iemand nodig die ze voor jou aan de man bregt ? Dan is die belofte omzeild, als je iets beloofd hebt, misschien ?

LOUISA: Neen, neen, dat zou valsspelen zijn.

EDDY: Goed, goed, ik maakte maar een grapje, hoor.... Om nu eventjes zakelijk te worden... Het... eh... Tja, hoe zal ik dat best zeggen ?.... Het kan al eens voorkomen, in onze handel en wandel dat wij plots met grote sommen geld zitten.....

Marcel kijkt ongelovig-verbijsterd, waaraan we merken dat Eddy liegt.

EDDY: Als bijvoorbeeld een zaak wordt afgehandeld op vrijdagavond, of zaterdag, als de bank dicht is.... Zouden wij dan een omslag in jouw eigen safe mogen deponeren, tijdelijk ?

LOUISA: Het spijt me, maar ik heb geen safe, hier in huis....

EDDY: (ontgoocheld) Oh neen !? Dat is jammer.....

LOUISA: Ik heb een safe in de bank om de hoek hier....(wijst vaag)

EDDY: Oh, dat....eh....Tja, dan zullen we andere schikkingen moeten treffen....Maar goed, onoverkombaar is dat niet.....

LOUISA: Het spijt me. Ik heb wel een ruime kelder, waar je't eventueel zou kunnen verbergen ?

EDDY: Oh nee, dank je wel, dat lijkt me toch wel wat gevaarlijk De verzekering zou zoiets niet aanvaarden....Dan....eh....t ' ja, de enkele keren dat zoiets zal voorvallen, dan zullen we de nachtkluis van onze bank maar vertrouwen.....

Marcel kijkt verwonderd - ongelovig.

LOUISA: Dat zal wel veilig zijn.

EDDY: Dacht ik ook, maar we hebben niet zo lang geleden een film gezien, waarin ze daar toch ook weer een middeltje op gevonden hadden....Maar nu we't dan toch over geld hebben....(kucht) Ik weet niet goed hoe ik dit moet aanbrengen ?

LOUISA: Zeg het maar ?

EDDY: Zoals het eerder zeldzaam is, dat we met grote sommen op zak lopen, zo is het eveneens zeldzaam dat we schier alles geïnvesteerd hebben in een zaak. Je weet hoe dat gaat: soms moet je alles op alles zetten, omdat de gelegenheid zo mooi en éénmalig is....

LOUISA: Dat kan ik me voorstellen .....

EDDY: Wel....eh....Momenteel zitten wij dus in zo'n fase.... (haalt een dikke brieven tas uit zijn binnenzak) Ik ben wel niet helemaal blut, zoals je ziet, maar mijn principe is, dat je'n pakje pochgeld op zak moet hebben om de tegenstander te overbluffen.....

LOUISA: Ach zo ?

MARCEL: Als je zo'n portefeuille bovenhaalt, dan denken ze....

EDDY: (onderbreekt hem) De juffrouw snapt best wat ze dan denken joh....(tot Louisa) Mijn vraag is nu, juffrouw....En je moet het zeggen, hoor, als het teveel gevraagd zou zijn, maar zou je een weekje geduld kunnen oefenen, wat ons voorschot betreft ?

LOUISA: T'ja, als jullie tijdelijk tekort zitten.....?

EDDY: Zeer tijdelijk, kan ik tot mijn genoegen wel zeggen.... (tot Marcel) Wanneer vervalt die wissel van die Fransman weer ?

MARCEL: Hé !?

EDDY: (misnoegd) Jij hebt ook nogal een hoofd, hé ?

(als tegen een dom kind) Die man van Rouen ? Waar we die vracht -

wagen gips aan geleverd hebben !?

MARCEL: Oh ja, juist, die.... Dat weet ik niet precies....

EDDY: Volgende week in elk geval.... (tot Louisa) Als je ons dan tot woensdag, uiterlijk donderdag krediet wil geven ?

LOUISA: Natuurlijk, meneer Van den Heuvel.....

EDDY: Weet je, dan nemen we in afwachting genoeg met bed en ontbijt !? Zo dat je niet moet investeren voor je ons geld ontvangen hebt ?

LOUISA: Neen, neen, zover hoeven we't niet te drijven.....

EDDY: Dank je wel, juffrouw, dank je wel..... (steekt portefeuille weg) 't Is dat ik niet graag blut zit, zie je....

LOUISA: Dat begrijp ik best.

EDDY: In zaken voelen je tegenspelers dat nogal snel....

MARCEL: Zoals een hond het voelt dat je bang bent.... (als Eddy verveeld-vermanend kijkt) Iets in die aard, bedoel ik....

LOUISA: Dat kan ik me voorstellen, ja.....

EDDY: In ieder geval, juffrouw, het is welverstaan dat we je direkt betalen, als we 't geld in handen krijgen.....

LOUISA: Ik word jullie eerste bevoorrechte schuldeiser, als ik het zo mag zeggen ?

EDDY: Precies ! Dat is ons principe: eerlijkheid en rechtschapenheid.

LOUISA: Daar kom je doorgaans het verst mee.

EDDY: Dank voor je begrip.... Dat me overigens niet verwondert. Ik zag direkt dat we met een dame te maken hebben, die met beide voeten stevig op de grond staat, en die daarbij het hoofd op de juiste plaats heeft..... (kijkt op horloge) We zullen langzamerhand onze koffers maar eens gaan ophalen, zeker, broertje ?

MARCEL: Onze.... eh.... Ja, ja, natuurlijk.....

EDDY: Hoe doen we't wat sleutels betreft, juffrouw ? Ik kan me niet voorstellen dat je de voordeur dag en nacht open laat.

LOUISA: Natuurlijk niet.... (loopt naar buffetkast) Excuseer dat ik er niet eerder aan dacht. (ze trekt de lade open, haalt het sigarenkistje boven) Elk een sleutel, zeker ?

EDDY: Graag, ja.... We zijn wel meestal samen, maar toch....

MARCEL: (neemt een sleutel aan) Merci.....

LOUISA: Het is wel verstaan, dat als je laat zou thuiskomen, dat je dan het nodige respect betoont voor de nachtrust van de anderen !?

EDDY: Dat is vanzelfsprekend.

MARCEL: Wij slapen 's nachts ook graag rustig.

EDDY: Heel juist. Van ons zal je wat dat betreft weinig of geen last hebben.

MARCEL: Wij maken er zelfs altijd een erezaak van om alles zo geruisloos mogelijk te doen, 's nachts.

EDDY: (gluurt) Uit respect, zoals je 't zegt, voor de nachtrust van onze medemenssen.... Hoe laat is het avondmaal ?

LOUISA: Zes uur... Dat komt iedereen best uit, momenteel.

EDDY: Dat schikt ons ook, niet ?.....

MARCEL: Zes uur is een mooi uur, ja.

LOUISA: Maar vermits het 's avonds toch maar een broodmaaltijd is kan er niets koudworden, hoor.... Alhoewel, vanavond is het toevallig frikadellen met krieken, en die kunnen natuurlijk wel koudworden.....

MARCEL: (entoesiast) Whauw, dat is mijn lievelingskostje.

EDDY: Alles is zijn lievelingseten.

MARCEL: De krieken graag warm. Het vlees mag desnoods koud zijn.

EDDY: We zullen het eten, zoals we't krijgen ?

LOUISA: Jamaar, iedereen mag wel zo af en toe een hartewens formuleren, hoor.... Alhoewel ik zelf de menu's gevariëerd hou, altijd.... 't Zal niet altijd de hoogste gastronomie zijn, maar meestal toch haute cuisine, al zeg ik het zelf.... Je zal al een viesneus moeten zijn als je 't niet lust.

MARCEL: Ik ben gek op rooie kolen met worsten !

EDDY: (verwijtend) De juffrouw heeft het over gastronomie, joh !? Escargots en Coquilles Saint Jacques en zo ?

LOUISA: Die zal je slechts af en toe krijgen, hoor....

EDDY: Gelukkig... Want dat kan je niet elke dag eten... Dat zeggen wij vaak genoeg, hé, als we'n tijdje in hotels hebben moeten wonen. 's Middags warm eten en 's avonds, dan snak je al wel eens naar het goeie, vertrouwde boterhammetje met een plakje hesp, of kaas, of zo....

LOUISA: Alles moet gedoseerd zijn in het leven, mr. Van Den Heuvel.....

EDDY: Heel juist, heel juist.

LOUISA: (tot Marcel) Maar je krijgt deze week nog rode kool met worst. Ik hou daar ook van !

MARCEL: (volmondig) Dat is het lekkerste dat er is.... En, en...

maak je ze met azijn ? (wacht niet) Ik heb ze liefst zonder....

LOUISA: Ik ook: met veel appelen en bruine suiker. Zoet-zuur

MARCEL: Hmmm, hou op, juffrouw, hou op.....

EDDY: Hou jij liever op, clown.....

MARCEL: Ik proef het al, als ik er nog maar aan denk.

EDDY: Dan is het niet meer nodig dat het klaargemaakt wordt, eigenlijk, haha.... Met zo'n klant zou je snel rijk worden.

MARCEL: Jij moet altijd mijn élan breken, jij !

LOUISA: Hij zegt het maar om je te plagen.

MARCEL: Hij plaagt mij altijd.

LOUISA: Dat is een teken van genegenheid. Alleen mensen die veel van mekaar houden, die plagen mekaar.... Als iemand je onverschillig laat, dan doe je de moeite niet

EDDY: Tevreden, dat je't nu ook eens van een buitenstaander hoort !?

MARCEL: Ik vind het niet prettig om altijd als een halve gare voorgesteld te worden.....

Eddy wil antwoorden, maar hij wordt onderbroken door het verschijnen van Annie, achteraan cour. Ze draagt een net mantelpakje, steekt een sleutel in haar handtas.

ANNIE: (joviaal) Hallo.... Goeie middag, samen !?

LOUISA: Dag, juffrouw Dierckx..... Dit zijn onze nieuwe huurders.

EDDY: Héél aangename kennismaking, kan ik wel zeggen.

MARCEL: (kijkt Annie starend, gapend aan) Goooo !?

EDDY: (geeft hem een por met de elleboog) Manieren, joh !

MARCEL: Dag... eh... goeie middag....

ANNIE: Middag....(komt naar centrum) Als jullie hier komen wonen, dan zullen we't maar een beetje formeel doen, zeker ?

(steekt hand op Eddy toe) Annie Dierckx.....

EDDY: (grijpt hand) Eddy Van den Heuvel, aangenaam.... Dit is mijn broer, Marcel.....

MARCEL: (gaapt Annie domweg-bewonderend aan) Da...da...dag....

EDDY: (knippert met vingers) Hé, schone slaper !?

ANNIE: (geamuseerd) Dit is het mooiste compliment dat men mij ooit gegeven heeft.... (steekt hand uit) Goeie middag.

MARCEL: (grijpt hand) Het, het plezier is helemaal voor mij... (hij geeft tot Eddy's verbijstering een handkus.)

EDDY: (schudt hoofd) Hoe is dat nu mogelijk !? Vooruit, joh, geef haar hand terug, voor ze denken dat je't op die loeier